

vis ønsker jeg det anvendt paa et flydende Forsvar. Skal der anvendes mange Penge, vil jeg helst anvende dem paa Noget, der ikke er bundet til en enkelt Plads, men kan flyttes omkring og anvendes efter Behag og Fornødenhed.

Sauerslev: Jeg vilde gjerne allerførst sige et Par Ord til Forsvar for Høistolerne. Det forekommer mig, at det ærede 2det kongevalgte Medlem (Næssing) ved Sagens første og anden Behandling var noget haard i sin Bedømmelse af Folkkehøistolernes Betjoning, og ihvorvel jeg indrømmer, at den ærede 1ste Landsthingsmand for 11te Kreds (Lermansen) har indbegaaet de Betragtninger, som blive fremfatte, paa en Maade, som jeg fuldtud tiltræder, er der dog et Punkt, som jeg synes, at jeg kunde ønske at sige lidt om. Det er navnlig det ærede kongevalgte Medlems Betragtninger over det Unyttige, for ikke at sige Fordærlige, der er i, at Clever i fattige Raar, der ere henviste til at tjene deres Brød blandt Fremmede, komme paa disse Skoler. Jeg kan ikke skjønne rettere, end at det maa være det ærede Medlems Ubejendtskab med disse Forhold, som maa være Skyld i, at han ikke kan se bedre derpaa; thi jeg vil oplyse det ærede Medlem om, at de Clever af denne Samfundsklasse, som have været paa Høistoler, have dog den Fordel af at have været paa dem, at de ere meget søgte som Lærere, og hvorfor ere de søgte? Fordi de gjennemgaaende ere meget tro i deres Arbejde og meget tro i deres Vandel. Jeg mener, at det er Dyder, saa store, at de nok ere værdt at paasjønne, og netop fordi disse Clever, som have været paa Høistolerne, og ere henviste til at skulle tjene deres Brød blandt Fremmede, i Virkeligheden have en Fordel, vil i samme Maal, som Efterpørgslen efter dem er større, deres Løn ogsaa blive større. Og det er ikke det Æneste. Naar disse Mennesker, Kvinder og Mænd, i sin Tid efter at være bleven trætte af at være Lærere, selv ville stifte Bo, have de den store Fordel, at de have kunnet skaffe sig Penner blandt den formaagende Klasse, som ikke alene ville vise dem Velvillie, men virkelig ogsaa ville bringe pekuniære Offre for at bringe dem frem. Jeg mener, at det er en Betragtning, som ikke maa lades helt ude. Jeg mener, at det er ogsaa gaaligt, og jeg vil ønske, at det ærede kongevalgte Medlem ikke fremtidig vil være saa haard i sin Dom over denne Klasse af Medborgere — Jeg skal imidlertid forlade dette Emne og gaa over til det Affinit i det foreliggende Finanslovsforslag, som findes under § 26. Ved at sammenligne det Budget for de ekstraordinære Udgifter, som findes opførte paa den foreliggende Finanslov, med tidligere Finansloves ekstraordinære Budgetter, forekommer det mig, at det staar i en meget betænelig Modstrid med de tidligere. Der

findes i saa Henseende opført i Folkethingets Betænkning over Finansloven en Bemærkning, som turde være meget oplysende i denne Retning. Der oplyses saaledes, at der i Finantsaaret 1872—73 var bevilget til Forsvarsvæsenet 614,268 Kr. Dette er nu gaaet gradvis op saa at vi nu staa med omtrent 2 Mill. Kr. Jeg finder, at der var al Anledning for Landstinget til at tage denne Sag under alvorlig Overveielse, om Landstinget ikke, naar man ser, at disse ekstraordinære Bevillinger til Forsvarsvæsenet Aar efter Aar stige i en saa foruroligende Grad, som de gjøre, burde tage Initiativet til at opfordre Regjeringen til at fremkomme med et Forslag, hvorefter disse store og ekstraordinære Forsvarsbevillinger kom frem paa en anden Stattebasis end den, hvorpaa de nu hvile. Jeg maa saameget mere tilraade Thinget at tage denne Sag under Overveielse, som den Forsvarsplan, der i 1872—73 blev forelagt Rigsdagen, om ikke fuldt ud, saa dog omtrent er den samme Forsvarsplan, som nu stykkevis fordeles realiseret, og jeg har faaet Bekræftelse herpaa, idet den ærede 4de Landsthingsmand for 11te Kreds (Sonquières) har indrømmet, at denne Bevilling paa nærværende Finanslovsforslag under Nr. 33 særlig turde være en Begyndelse til den Forsvarsline, som agtes udført udenfor den Linie, som de gamle Fæstningsværker danne, og jeg er blevet endmere bestyrket derved en Udtaalelse af et andet æret Medlem, der gik ud paa, at, skjøndt der var givet en Bevilling til Anbringelse af to Kanoner paa Ralsbrønderfortet, vilde det dog være mere formaalstjenligt at lægge dem lidt længere ud. Jeg vil ikke sige andet derom, end at jeg tror, at det, naar man vil gaa ind paa denne Forsvarsplan, hvorefter Rjøbenhavn skal gjøres til en Centralfæstning og forsvares fra Søfiden med faste Forter, vil være ubilligt, om de store Befestninger, som derved vilde foranlediges, skulde fremkomme paa den Maade, paa hvilken det hidtil er sket. Jeg har ogsaa Grund til at tro, at denne Befestningsplan har fundet Støtte hos Mænd, der tidligere have staaet paa et andet Standpunkt. Jeg skal saaledes henholde mig til den høitærede Marineministers Udtalelser ved 1ste Behandling, hvor den høitærede Minister fandt sig foranlediget til at gjengive en Ytring af Ordsværen for Finansudvalget i det andet Thing, som gik ud paa, at den høitærede Marineminister temmelig vist kunde vente sig det af ham forlangte Skib bevilget til Østeraaret. Naar dette lægges sammen, synes det mig, at der er stillet saa store Bevillinger til Forsvarsvæsenet i Udsigt, at der er al Anledning for os til at være betænkelige ved at vedblive paa den Maade. Nu skal jeg ganste vist indrømme, at jeg for mit personlige Vedkommende ikke har den fulde Tillid og Tro til, at det af den nævnte Politiker afgivne Løfte til Østeraaret vil blive realiseret, og jeg skal sige, hvorfor. Det er bejendt, at den ærede Politikers